

Margo Trappenburg

Solidariteit tussen generaties

Een van de dingen die je overhoudt aan werken in het onderwijs is een grote, automatische solidariteit met jongere generaties. Met deze grondhouding probeer ik, 54 jaar en hoofddocent aan de universiteit, te bedenken wat ik moet vinden van de plannen van 50 Plus en de SP om de pensioengerechtigde leeftijd weer te verlagen naar 65. Dat is onbetaalbaar, begrijp ik van de rekenmeesters van het CPB en van veel andere politieke partijen. Zij mikken juist op een verdere verhoging van de pensioenleeftijd, opdat wij uiteindelijk zoveel mogelijk sterven in het harnas. Jonge generaties kunnen de last van zoveel AOW'ers anders niet dragen. Uit solidariteit met mijn studenten en al de jongeren die na hen komen ben ik zonder meer bereid deze logica te accepteren en af te zien van mijn paar jaar fietsen in Drenthe en musea bezoeken.

Maar af en toe bekruipen mij twijfels. Toen ik zelf zo oud was als mijn studenten nu (ergens midden in de economische crisis van de jaren 80) werd aan ouderen gevraagd om plaats te maken op de arbeidsmarkt. Op die manier komen jonge mensen, die nu aan de kant staan, ook nog eens in beeld bij werkgevers. Ouderen die bleven zitten in hun mooie vaste baan gaven blijk van weinig solidariteit met de generaties na hen.

Is deze hele logica indertijd totale onzin geweest? Ik kijk naar mijn pas afgestudeerde studenten en hun generatiegenoten, die zo vaak genoeg moeten nemen met een nulurencontract, een betaalde stage, met meerdere inval- en vervangingsbaantjes, een werkervaringsplaats of met een armetierig zzp-bestaan en ik twijfel. Zouden ze niet meer kans maken op een fatsoenlijke baan met een behoorlijk salaris en dito arbeidsvoorwaarden als mijn generatie tijdig plaats maakt op de arbeidsmarkt? Als ik met pensioen ga, neemt mijn werkgever toch een nieuwe universitair docent aan? Of is de veronderstelling dat mijn werkgever mij meteen zal vervangen door een reeks onderbetaalde zzp'ers die op contractbasis af en toe een cursus geven? Zitten mooie vaste banen er sowieso niet meer in voor mijn studenten en de generaties na hen, ongeacht wat oudere werknemers doen?

Voordat ik geloof dat het voor mijn studenten echt het allerbeste zou zijn als ik zou doorwerken tot, pakweg, 75 zou ik het toch fijn vinden als economen mij kunnen laten zien waarom logica van de jaren 80 niet klopt.

Margo Trappenburg is hoogleraar Grondslagen van het Maatschappelijk Werk aan de Universiteit voor Humanistiek en hoofddocent Bestuurs- en Organisatiewetenschap aan de Universiteit Utrecht.